

¡Eurosis...!!

María Jesús Ferrando

Ara fa un any que 'en parlàvem...Com passe el tems!. Un altra vegada a guardar la roba d'estiu: banyadors i pantalons curts ja han acabat per enguany i comença el temps de l'abric i la bufanda.

Tinc una grata sorpresa al trobar a una butxaca algunes pessetes, la veritat que no són poques i em dol deixar-ho perdre. Aprofito un viatge pel matí a Castelló i vaig cap al Banc d'Espanya. Mai no havia entrat però de fora sempre m'ha paregut un búnquer.

Toco el timbre i coste uns minuts d'obrir la porta, els suficients per a no agradar-me tampoc per dins.

S'obri la porta i entro a una sala que em porte a la memòria pel·licules de gansters...Les càmeres vigilen cada pas que dono; el personal, darrere un mostrador aïllat amb vidres blindats, pareix que no té somriure, tots estan seriosos.

Per comunicar-se amb la gent, interfonos i per entregar o rebre qualsevol cosa, finestretes que queden tancades de manera automàtica. Cada dos per tres lletres: "Oficina dotada de medidas de seguridad..."

També estan molt seriosos la gent que s'esperen fent cua; després vaig comprendre perquè. Esperaven a la finestreta de "cobraments" i a la de "cambio de pesetas a euros" no hi havia ningú; vaig pensar: "¡Quina sort!"

Passo a relatar el "cambio" encara que sé que no puc expressar com ens vam sentir els que allí estàvem.

Com deia la sort va ser poca perquè a la finestreta on no hi havia ningú, vaig jo i l'operària em pregunta, sense cap gràcia què vull; li responc que canviar unes pessetes en euros, que ho porto tot contat i classificat, per avançar (qui incauta) Imprimís un paperet, me'l done i em fa anar a la finestreta a què hi havia molta cua.

Quan vaig portar allí prou ratet em vaig adonar que el xicot que atenia al públic(també molt seriós) contava els diners, t'entregava un altre paperet i aleshores havies de tornar a la primera finestreta per tal que la funcionària et donara l'equivalència en euros(no en monedes encara, no), i per últim tornar a la finestreta de la cua per cobrar ja.

La gent anava posant-se nerviosa. Un senyor que estava tocant quasi la finestreta va començar a parlar fort dient lo que tots pensàvem: que allò avui en dia era quelcom sorprenent, quasi increïble. Tots vam pensar que menys mal que algú parlava.

El senyor en qüestió ens va fer saber que havia segut comissari de

policia i que li pareixia una vergonya que li feren fer la cua un parell de vegades.

Al dir això ens vam adonar que lo que pretenia era colar-se, encara que per un altra banda pensarem que la seua educació no li permetria portar-ho a terme.

Els dos que anàvem darrere d'ell portàvem uniforme de guardes jurats, la qual cosa li va vindre de perles.

Així que se'n va, recull el paperet de l'altra finestreta i efectivament, el senyor ex-comissari es torna a posar a la cua però davant de tot.

Li vam fer saber la nostra opinió, clar que sí; quin guirigall es va armar, encara que com teníem més educació que ell li vam deixar fer i submisament vam continuar esperant.

Per fi em toque a mi(a la primera finestreta), em done el paperet i cap a l'altra.

Quan ja li havia donat a la funcionària el meu nom i el primer cognom em diu: "tendrà que esperar un ratito porque se ha caído el ordenador i no funciona". Jo ja estava tan farta com el comissari i els altres.

Quines cares devíem fer! Li vaig dir que havia entrat allí a les 10h.15' i eren exactament les 11h.30' i que no podia esperar més. Per vore si l'animava a fer el paperet manualment, li dic que tinc hora al metge i la senyora em conteste: "Oiga, tranquila que hace un año que yo la espero".

Si se ha caído el ordenador no es culpa mía!!"

Vaig imaginar l'ordinador no caent, sinó tirant-li'l jo al cap i rebent l'aplaudiment de tota la gent de la cua.

Tractant de mantenir la calma li vaig dir que no sabia que hi hagueren donat hores un any abans per canviar les monedes i que per favor em donara el llibre de reclamacions per tal de fer notar la meua reprovació a esta manera d'atendre la gent i a la falta de respecte cap a nos.

Deguera recapacitar i al moment em fa el paperet a mà. De manera que torno a mampendre la cua sense acabar-me de creure lo que estava vivint.

Tot per canviar quatre perres que s'havien quedat oblidades dins d'alguna butxaca l'hivern passat.

Així també oblidarem aquelles persones que darrere aquells vidres tracten de fer la vida més complicada i aconseguixen crispas els ànims de la gent. Un hurra per a tots els que fan totalment el contrari.

Adios a mi amigo Luis

Cuando recibes noticias como esta, la verdad es que te sientes impotente y desconsolado a la vez.

Fue el jueves día 6 de febrero cuando, al regreso de un viaje del otro extremo del mundo, mi hijo Oriol me dice "Luis el padre de Jacobo ha muerto".

La verdad es que tardé en reaccionar, se nos ha ido Luis, un gran amigo, un hombre que amaba al pueblo como el que más.

Luis era un hombre enormemente profesional que amaba a su trabajo. Era una persona muy vinculada a su familia y estaba siempre dispuesto a poner su granito de arena a cualquier evento o consulta.

Aún no puedo hacerme a la idea que cuando vaya a comprar el periódico no pueda verte y no poder comentar ninguna de las anécdotas de nuestras andanzas y aventuras que nos ocurrieron por Barcelona allá por los años 60.

Adiós Luis, siempre estarás en nuestro recuerdo. A su esposa Inmaculada, a sus hijos y familiares, nuestro recuerdo y nuestro más sentido pésame.

VÍCTOR BARBERÁ MOLINER.